

Άναψε την ψυχή με την προσευχή!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Πίστεψέ με, δεν έχει τόσο την ικανότητα να καθαρίζει τη σκουριά η φωτιά, όσο η νυχτερινή προσευχή τη σκουριά των αμαρτιών μας.

Ας ντραπούμε, αν όχι κανέναν άλλον, τους νυκτερινούς φύλακες. Εκείνοι περιέρχονται τους δρόμους για τον ανθρώπινο νόμο, φωνάζοντας δυνατά μέσα στην παγωνιά και περπατώντας μέσα από τα στενά, και πολλές φορές βρέχονται και παγώνουν για σένα και την σωτηρία σου και για τη φύλαξη των χρημάτων σου.

Εκείνος για τα χρήματα σου παίρνει τόσα προνοητικά μέτρα, ενώ εσύ ούτε για τη δική σου ψυχή;

Και μάλιστα εγώ δεν σε αναγκάζω να περιφέρεσαι έξω στο ύπαιθρο όπως εκείνος, ούτε να πιέζεσαι φωνάζοντας δυνατά, αλλά μένοντας μέσα σ' έναν απόμερο χώρο, στο ίδιο το δωμάτιο σου, γονάτισε, παρακάλεσε τον Δεσπότη.

Γιατί αυτός ο ίδιος ο Δεσπότης διανυκτέρευσε πάνω στο όρος των Ελαιών;...

Όχι για να γίνει πρότυπο για μας; Τότε αναπνέουν τα φυτά, τη νύχτα εννοώ· τότε

και η ψυχή, ακόμη περισσότερο απ' αυτά, δέχεται τη δροσιά.

Αυτά τα οποία ο ήλιος της ημέρας τα ξήρανε, αυτά τη νύχτα δροσίζονται.

Αποτελεσματικότερα από κάθε δροσιά είναι τα δάκρυα που χύνονται εναντίον των επιθυμιών και κάθε φλογώσεως και καύσωνα και δεν αφήνουν να πάθουμε κανένα κακό.

Αν δεν απολαύσει (η ψυχή) αυτή τη δροσιά, την ημέρα θα ξεραθεί εντελώς...

Αλλά όχι, να μη συμβεί κανένας από μας να τροφοδοτήσει εκείνη τη φωτιά, αλλά αφού δροσιστούμε και απολαύσουμε τη φιλανθρωπία του Θεού, έτσι όλοι να ελευθερωθούμε από το φορτίο των αμαρτιών μας με τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Ο Θεός δεν νοιάζεται για τον τόπο. Ζητάει μόνο θερμότητα καρδιάς και αγνότητα ψυχής. Να, και ο απόστολος Παύλος προσευχήθηκε όχι σε ναό όρθιος ή γονατιστός, αλλά μέσα σε φυλακή πεσμένος ανάσκελα, καθώς τα πόδια του ήταν σφιγμένα στην ξυλοπέδη.

Επειδή, όμως, προσευχήθηκε με θερμή, αν και πεσμένος, και τη φυλακή έσεισε και τα θεμέλια σάλεψε και το δεσμοφύλακα τράβηξε στην αληθινή πίστη μαζί με όλη την οικογένειά του (Πράξ. 16:25-35).

Ο άρρωστος Εζεκίας ούτε όρθιος ούτε γονατιστός, αλλά πεσμένος στο κρεβάτι παρακάλεσε για τη θεραπεία του το Θεό, που με τον προφήτη Ησαΐα του είχε προαναγγείλει το θάνατο του.

Και κατόρθωσε με την καθαρότητα και τη θερμότητα της καρδιάς του να μεταβάλει τη θεϊκή απόφαση (Δ' Βασ. 20:1-6).

Ο ληστής, πάλι, καρφωμένος πάνω στο σταυρό, με λίγα λόγια κέρδισε τη βασιλεία των ουρανών (Λουκ. 23:42-43).

Και ο Ιερεμίας μέσα στο λάκκο με τη λάσπη (Ιερ. 45:6) και ο Δανιήλ μέσα στο λάκκο με τα θηρία (Δαν. 6:16) και ο Ιωνάς μέσα στην κοιλιά του κήτους (Ιων. 2:1-2), όταν προσευχήθηκαν θερμά, απομάκρυναν τις συμφορές, που τους είχαν βρει, και βοηθήθηκαν από το Θεό.

«Και τι θα λέω, όταν προσεύχομαι;», θα με ρωτήσεις. Θα λες ό,τι και η Χαναναία του Ευαγγελίου. «Ελέησέ με, Κύριε!», παρακαλούσε εκείνη. «Η θυγατέρα μου βασανίζεται από δαιμόνιο» (Ματθ. 15:22). «Ελέησέ με, Κύριε!», θα παρακαλές κι εσύ.

«Η ψυχή μου βασανίζεται από δαιμόνιο». Γιατί η αμαρτία είναι μεγάλος δαίμονας. Ο δαιμονισμένος ελεείται, ενώ ο αμαρτωλός αποδοκιμάζεται. «Ελέησέ με!».

Μικρή είναι η φράση. Και όμως, γίνεται πέλαγος φιλανθρωπίας, καθώς, όπου υπάρχει έλεος, εκεί υπάρχουν όλα τα αγαθά. Και όταν βρίσκεσαι έξω από την εκκλησία, φώναζε μυστικά: «Ελέησέ με!».

Φώναζε με τη σκέψη σου, χωρίς να κινείς τα χείλη σου. Γιατί ο Θεός μας ακούει και όταν σωπαίνουμε. Δεν απαιτείται τόσο ο τόπος, όσο ο τρόπος προσευχής. Και στο λουτρό αν είσαι, να προσεύχεσαι.

Όπου κι αν είσαι, να προσεύχεσαι. Όλη η κτίση είναι ναός του Θεού. Εσύ ο ίδιος είσαι ναός του Θεού, και ψάχνεις τόπο για να προσευχηθείς;...